

РЕШЕНИЕ

№ 1314

гр. Русе, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Г. Димитрова

при участието на секретаря Мирослав Хр. Минев
като разгледа докладваното от Мария Г. Димитрова Гражданско дело № 20214520105547 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.128, ал.1 от СК от А. Л. И. против Е. Д. А. да бъде определен режим на лични отношения между ищцата и внуците й А. В. А. и Е. В. А., както следва: всяка втора и четвърта събота и неделя от месеца от 10 ч. до 16 ч. с преспиване в дома на бабата, както и 14 дни с преспиване в дома на бабата през лятото, което време не съвпада с годишния отпуск на майката. Ищцата твърди, че е баба по бащина линия на малолетните деца А. В. А. и Е. В. А., като бракът между синът й, конституираният като страна В. Р. А. с ответницата Е. Д. А. е прекратен с решение по гр.д. № 3620/2017г. по описа на РРС. Твърди, че ответницата възпрепятствала контактите й с децата, поради което моли да й се определи режим на лични отношения с децата.

В законоустановеният срок по чл. 131 от ГПК е подаден отговор на исковата молба от процесуалния представител на ответницата Е. Д. А., адв. Р. който счита, че подадената искова молба е необоснована и недопустима. Сочи, че отношенията между ищцата и ответницата са изключително обтегнати и лоши. Неговата доверителка била подложена на постоянен тормоз и стрес от страна на майката на бившия й съпруг. Въпреки желанието на Е. А., тя да има нормални отношения с бабата по бащина линия, това никога не се е получило. Доказателство за недобросъвестността на А. Л. И. било и настоящото производство. Вместо да помага на снаха си и да и е от полза, ищцата постоянно изразходвала нерви, усилия и средства, да завежда дело след дело срещу своята снаха, като по този начин я тормозела психически. Счита иска с правно основание чл.128 СК за

недопустим, поради това, че е неподсъден на Районен съд - Русе, по което възражение Районен съд Русе се е произнесъл и е прекратил производството по делото с определение № 3494/20.12.2021 г., а Окръжен съд Русе с определение № 381/14.04.2022 г. е потвърдил прекратяването по отношение на едното дете А. и отменил прекратяването по отношение на детето Е., като върнал делото за продължаване на съдопроизводствените действия.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. От съвкупната им преценка съдът приема за установено от фактическа страна следното:

От представените писмени доказателства- удостоверение за раждане на детето Е. В. А., изд. на *** г. от Община Русе и удостоверение за родствени връзки, изд. на 15.09.2021 г. от Община Русе се установява, че ищцата А. Л. И. е баба по бащина линия на детето Е. В. А., родено на *** г., а ответницата Е. Д. А. е негова майка.

С влязло в сила решение № 647 от 24.04.2018 г. по гр.д.№ 3620/2017 г. по описа на Районен съд Русе, е прекратен брака между двамата родители на детето Е., преди раждането му, като упражняването на родителските права по отношение на първото им дете А., роден на *** г. е предоставено на майката, при която е определено местоживеенето му, а на бащата е определен режим на лични контакти с детето А.: всяка първа и трета събота от месеца от 10. Ч. в събота до 17 ч. в присъствието на майката, както и да заплаща издръжка в размер на 127,50 лв. месечно, считано от 05.06.2017 г.

От изготвения по делото социален доклад от ОЗД при ДСП Русе се установява, че майката живее и работи в чужбина в гр. Б***, Г*** и децата пребивават трайно в Г***. Идва си периодично в България, тъй като е ангажирана почасово в заведение за хранене-пицария, като помощник – кухня и завод за производство части на автомобили. По данни на майката А. не желае да контактува с баба си, а Е. не я познава. Майката твърди, че ако децата желаят да контактуват с баба си, тя няма да възпрепятства връзката им с нея. По нейни данни тя и децата се прибират в България за кратък период от време обикновено няколко дни, когато децата биха могли да осъществяват срещи с баба си по бащина линия. Когато са в България отседат в жилището на бабата и дядото по майчина линия в гр. Р***, ул. „Ф***“ № 2, бл. 403, вх. 6, ет. 8. Децата не са изразили мнение, тъй като не говорят български език, а само турски и немски. Според социалните работници към настоящия момент грижи за двете деца А. и Е. полага майката. Същата е осигурила спокойна семейна среда и добри жилищно-битови условия при временното им пребиваване в Република България. Майката се старее да задоволява основните потребности на децата си. Помощ и подкрепа в отглеждането им А. получава от своите родители. По данни на майката, от пет години бабата на децата по бащина линия не е осъществявала контакт с нея и децата. С оглед на изложените обстоятелства, ОЗД - Русе предоставя на съда да постанови решение, което да защитава по най-добър начин правата и интересите на децата А. и Е..

Видно от представената адресна регистрация на ответницата, в превод от немски на български език, се установява, че е регистрирана на 16.04.2018 г., на адрес: ул. Т*** 8, гр. Б*** 87727, Германия, заедно с непълнолетното си дете А. В. А..

Видно от представената адресна регистрация на ответницата, в превод от немски на български език, се установява, че е регистрирана на 19.09.2018 г., на нов адрес: ул.Ф*** 5, гр. К*** 86381, Германия, заедно с непълнолетното си дете А. В. А..

В съдебно заседание ищцата не е изслушана, тъй като е извън страната.

В съдебно заседание бащата на детето В. Р. А., се явява лично, доведен от Затвора Б***, задържан по мярка за неотклонение по НОХД 241/2021 г. на РОС, като заявява, че е съгласен с режима, който майка му претендира, да вижда детето Е..

Свидетелката Г. А., сестра на ищцата заявява, че тя има две внучета, А. и Е.. Тя се грижила за внучетата докато били заедно с Е. и децата в една къща. Те живели в Н. заедно и тук като си дойдели пак заедно си били. Къщата им тук била квартира на ул. „Б****“. Заявява, че сестра ѝ може да полага добри грижи за детето, но майката не я допуска. Споделя, че са съседи със снаха ѝ и майката не допуска детето да се вижда от бабата. Веднъж на магазина се видели, свидетелката била със сестра си и клекнала да помилва малкото дете, но майката я блъснала. Обърнала се и казала, че „всичко възможно ще направи, за да ги изкара и тях, да ги махне от тука“. Последно видели детето и майката през май месец тази година. Случайно ги срещнали майката с двете деца и нейната майка. Сестра ѝ им дала по 100 лв. и на малкото, и на голямото. Майката сега е в чужбина с двете деца. Малкото дете Е. го отгледала бабата по майчина линия. Детето Е. било родено в Г***. После майка му дошла с него и го оставила при майка си за около 3 годни и половина и сега месец май дошла, взела го и заминали, не се е връщала повече с него. Тя за тези три години и половина не донесла изобщо детето на сестра ѝ. Племенника ѝ идвал даже дрехи да занесат, чакали отвън, извикали я и сестра ѝ казала: „Донеси поне детето да видим.“ Тя отговорила: „Ще го донеса.“ и цял час навън чакали и тя не излязла. Преди май месец не е виждала детето при сестра си, защото майката и другата баба не разрешавали. Казали, че всичко възможно ще направят и тях да ги махнат от тук.

Свидетелят Е. А., заявява, че ищцата му е балдъза. А. има внуци. Големият се казва А., а малкият Е.. Споделя, че живеят на Е. с майката и бащата в един блок, в кв. „Ч****“, бл. ***. Малкото дете повечето време било отглеждано от баба си и дядо си по майчина линия. От май месец не е виждал детето. Преди това събота и неделя и след работа като излизал на площадката виждал Е.. А. се е опитвала да се вижда с детето. Майката ѝ казала: „Ей сега ще ги доведе да ги видите“ и повече не дошла. А. два-три пъти се опитала да види децата, но не ѝ дали възможност. В Г*** живее сега детето Е. от май месец тази година. Бабата искала да има лични отношения с децата, но ѝ създавали пречки, като не ѝ ги давали да ги вижда.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Производството за определяне на режим на лични отношения по чл. 128 от СК е спорна съдебна администрация на граждански отношения, основана и на съображения за целесъобразност. Исковата молба за определяне на режим на лични отношения между бабата по бащина линия от една страна и внука - от друга, с посочен примерен режим,

сезира съдът да постанови решение, с което да определи подходящ режим при отчитане интересите на детето, но не обвързва съда с конкретното искане. Определеният режим трябва да е съобразен на първо място с интересите на детето, което в случая е проявление на принципното положение, че при този вид производства съдебната намеса се предприема въз основа на обществения интерес.

Интересите на всяко дете са да расте в нормална семейна среда, а при невъзможност - да контактува с всеки от роднините си и да поддържа отношения с него. Никое дете не може да има интерес да се отчужди от близките си тогава, когато те не вредят на развитието и възпитанието му. Когато става въпрос за баба на детето, то интересът му да контактува с нея се преценява на плоскостта на установените качества на бабата да отглежда и възпитава детето и на влиянието, което тя може да окаже върху неговата личност.

В текста на чл. 128 от СК не се съдържа изричното изискване да се пречи на поддържането на лични отношения с детето от бабата, за да се уважи такова искане, каквото беше изрично предвидено в текста на чл. 70, ал. 2 от СК/отм./. Поради това както при всяко друго искане за съдебна намеса в регулирането на личните отношения на страните, безспорно ще е необходимо наличието на фактически пречки – било обективни, било от субективен характер, които да препятстват поддържането на лични отношения на бабата по бащина линия с детето след прекратяване на брака между неговите родители и упражняване на родителските права само от майката.

Относно иска за режима на лични отношения на детето Е. с неговата баба по бащина линия, съдът взема предвид възрастта на детето, неговите физически, психически и емоционални потребности, способностите и възможностите на ищцата да се грижи за него, както и обстоятелствата свързани с местоживеенето на детето и на ищцата.

Като преценява установените по делото факти съдът намира, че интересите на детето Е. към настоящия момент не изискват да бъде определен режим на лични отношения между него и ищцата, която му е баба по бащина линия.

По делото няма данни бабата на детето по бащина линия да е полагала грижи в отглеждането му след развода на родителите му и от неговото раждане. През последните години ищцата живее и работи в чужбина. Макар да си идва периодически, нейният престой в България не е фиксиран по време, и не може да бъде предвиден в рамките на една календарна година. Обстоятелството, че не може да бъде изслушана в съдебно заседание, тъй като е извън страната, означава че вероятността за лични отношения на ищцата с нейния внук е минимална. Определянето на режим на лични отношения между бабата и детето има за цел не само да бъде гарантирана такава възможност на ищцата, но да бъде гарантиран и интереса на детето то да се среща с баба си, да общува с нея, да получава грижи и обич. По делото са налице достатъчно данни, че местоживеенето на детето е в град и държава, които са различни от местоживеенето на ищцата. От показанията на свидетелите и социалния доклад е установено, че през последните години ищцата трайно живее и работи в чужбина, като променя местоживеенето си в различни държави Норвегия, Германия, на различни адреси. Към момента се намира в Германия. За ищцата има данни,

че също живее в чужбина, както самата тя твърди, видно от представената по делото препис от искова молба по гр.д.228/2020 г. на РРС. Следователно, към настоящия момент не може да се определи какви са реалните възможности на ищцата да пътува до населеното място, където е постоянното местоживее на нейния внук, за да го вижда и да го взема при себе си, каквато е нейната претенция. Дори няма твърдение за някакви планове на ответницата да се върне за постоянно в страната, при което регулирането на едно бъдещо несигурно събитие, което не може да гарантира реално общуване с детето в случая не е в негов интерес. Разделянето на двете деца при евентуалното постановяване на такъв режим само за детето Е. не е в негов интерес. От събраните гласни доказателства се установи, че детето Е. не говори български език и няма как да изрази волята си и да бъде изслушано в хода на социалното проучване за това дали иска да контактува с баба си. От данните по гр.д. 3620/2017 г. на РРС се установява, че когато детето А. посещавало детска градина в Норвегия учителките са се обадили на майката и на тамошните власти по закрила на детето, тъй като същото имало синини по краката си, а детето обяснило, че баща му и баба му по бащина линия са го били. Не се събраха данни за наличието на емоционална връзка между детето Е. и неговата баба по бащина линия, която да е изградена до момента, след като 3 години е живяло детето в България до м.май тази година. Безспорно се установи от събраните по делото писмени и гласни доказателства, че след завеждане на делото е променено обичайното местопребиваване на детето Е. и понастоящем не е в България, а в Германия.

С оглед на установените обстоятелства по делото, съдът приема, че към настоящия момент не е в интерес на детето Енес да бъде определен режим на лични отношения с неговата баба по бащина линия А. Л. И.. Следователно предявеният иск по чл.128, ал.1 от СК е неоснователен и недоказан, поради което следва да бъде отхвърлен.

Правилото за присъждане на разноски съобразно изхода на спора не може да намери приложение в делата по чл.128,ал.1 от СК пред първата инстанция. Това разрешение следва от характера на производството на спорна съдебна администрация, приложима при спор относно лични отношения с близки. Поради това всяка страна следва да понесе разноските, които е направила, независимо от изхода на спора. В този смисъл е задължителната практика на ВКС по чл.274,ал.32,т.2 от ГПК/определение №389/25.08.2015г. по гр.д.№3423/2015г. на ВКС, I г.о./.

По изложените съображения, претенцията на ответницата за присъждане на разноски по делото за платено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск по чл.128, ал.1 от СК от А. Л. И., ЕГН *****, от гр. Русе, с пълномощник адв. Н. М., против Е. Д. А., ЕГН *****, от гр. Русе, с

пълномощник адв. М. Р., за определяне на мерки за лични отношения на А. Л. И., ЕГН ***** с нейния внук Е. В. А., ЕГН ***** , като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ претенцията на Е. Д. А., ЕГН ***** , от гр. Русе, с пълномощник адв. М. Р. за присъждане на разноси по делото в размер на 400лв./четиристотин лева/, като неоснователна.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Русенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____